

LA CONSTANT INDISSOLUBLE / Els gest i la mirada

Jordi Lafon, setembre 2020

En el procés de treball, quan ens llevàvem la meva companya Montsita Rierola i jo sabíem exactament què fer, ho gaudíem amb plenitud cada dia. Agitar pintura amb diferents objectes, com bastonets, pinzells i andròmines dins de pots de diversos colors va ser un gest primigeni, primitiu i guaridor. Va esdevenir com un mantra, com quan camines a la deriva, sense pensar on vas, perquè el què importa és què passa al llarg del camí i els seus marges. Els grans silencis donaven pas a les converses, els moments d'abstracció fluctuaven enmig de realitats quotidianes, com fer el dinar o atendre una trucada. No ens havia passat abans, ARA compartíem el moment artístic i productiu més intens i harmònic que havíem viscut mai.

Com en qualsevol disciplina artística en la pràctica pictòrica s'exploren distintes metodologies per expressar allò que es vol dir tot cercant una veu particular que distingeixi el nostre treball. En la producció de *La constant indissoluble* ens vam concedir una llibertat absoluta, prescindint de tantes convencions com ens va ser possible; no ens vam regir per normatives de dibuix, composició, ni perspectiva, així com tampoc per un contrast ortodox entre colors. Confiàvem en el fet que tots els resultats eren possibles i legítims en un constant indissoluble assaig de possibilitats sense fi. A la nostra manera reivindicàvem un espai *criatiu*, com el que defensava Pere Jaume a *El País* del 6 de juliol quan confronta *criar* amb *crear*. Ell anteposa el verb vinculat a la natura, perquè li permet atendre el fet artístic des de la consistència de l'experimentació i el treball, amb un esforç i constància necessària per fer créixer i concloure la més petita de les propostes.

Vam prendre els primers agitadors com un referent d'exúvia, recordant la muda deixada per alguns animals en el seu cicle biològic, la qual permet identificar-los malgrat la seva absència. Aquesta analogia amb caràcter de serendipitat, com en el món de la ciència, ens va permetre detectar un fet casual que indicava un camí a seguir. Els primers agitadors van ser fruit d'un procés orgànic, una necessitat mecànica per fusionar colors abans de ser aplicats amb pinzell sobre un bastidor. El gran canvi en la mirada se situa en deixar de veure l'agitador com un simple objecte sense importància, un instrument enmig d'una cadena tangible del procés artístic per interpretar-lo com un subjecte pictòric, el motiu central, el pretext sobre el qual recau tot l'interès. L'agitador esdevé la manera i la forma, el contenidor de la matèria i la memòria. La instal·lació consta de més de 4000 agitadors fets amb elements propis amb d'altres cedits. Aquests van arribar de diferents procedències i característiques, vinculats a distintes persones i moments, els quals van confegir una xarxa en el territori d'estones summament amables que configura una crònica muda, però que hi és present.

A *La constant indissoluble* hi ha subjacent la voluntat de bellesa i sentit associats a la pintura; també l'experiència, l'acció i el trànsit, al paisatge com a relat, a l'amor pels objectes, perquè els humans podem aprendre, expressar-nos i sentir a través d'ells. Donada la seva especificitat modular els agitadors s'arrangen al lloc i per al lloc com a part de l'acció artística, la qual es podria definir de maneres distintes. Entenem que la proposta no acaba amb la realització del muntatge de la instal·lació, sinó amb la percepció inequívoca i lliure de cada un dels seus espectadors en el mateix instant de mirar-la.